Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 48 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Maşina de tăiat capetele

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

AMANUNTE DESPRE

PREMIILE DE

10.000 Lei

RELATIV LA JOCURI SE GASESC IN PAGINA II-A A FASCICOLELOR No. 44 — 45 — 46

Citiți

ULTIMELE NOUTAȚI APARUTE IN EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL"

DIVERSE INSEMNARI
de I. SUCHIANU . . . . . Lei 40

ICOANE DUNARENE
de MIHAIL TICAN RUMANO . . . Lei 75

DESPOT VODA
de C. GANEA . . . . . Lei 80

MAȘINA DE TĂIAT CAPETE

CAPITOLUL I

Pe aripele vântului

Pe oordul aeroplanului Săgeata, mașină americană de cel mai recent model, cei trei cercetași, Raimondo, Balsan, Marius și Jean Bart, cu Zomba, tovarășul și amicul lor negru, plecaseră din Tibetul meridional de câteva zile.

Voiau să meargă în Mesopotamia pe care Englezii o disputau turcilor.

Sperau să se poată face folositori cauzei civilizației și în acelaș timp să încerce noui și puternice emoții în aventurile care nu puteau să lipsească.

Dar busola defectându-se brusc la plecare, cine știe din ce pricină, pierduseră direcția bună.

In timp ce Raimondo se silea să repare avaria, Marius ținea volanul și Jean Bart încercă cu ajutorul hărții și a poziției soarelui să restabilească orientarea bună.

Din nefericire, o groasă pătură de nori umplu cerut și se lăsă pe pământ; așa că tinerii aviatori nu vedeau nici cerul nici pământul.

Și cum Raimondo nu reușea să repare busola, trebuiră să rătăcească așa ore întregi printre nori.

Venind seara, le fu imposibil să aterizeze spre a rezista la oboseală, se schimbau din oră în oră la volan, și Zomba, ascarul credincios, care nu mai era servitor, atâtea mari dovezi de devotament dăduse, ci tovarăș și amic, ținea pe sobiță mâncare și băuturică caldă.

Nici în zorii zilei nu putură coborî spre a se orienta mai bine, de oarece un vânt furios începu să sufle.

Jean Bart și Zomba, rupți de oboseală, adormiseră pe scaunele lor dinapoi.

Raimondo, ședea la volan iar Marius supravegnea motorul ; era locurile lor obișnuite.

Marius propuse :

— Să căutăm să aterizăm. Poate că acolo vântul e mai puțin tare.

Raimondo urmă sfatul și avionul trecu pieziș un strat de nori, nu fără puternice oscilațiuni în virajurile acelea de vânt pe care le provocau masele de nori.

Dar în loc să găsească liniște jos, găsiră o rafală mărită de ploaie și grindină.

— Să ne suim iar ! — urlă Marius.

Cu dinții strânși și cu sprâncenele încruntate Raimondo vină în direcția vântului spre a încerca cu ajutorul lui.

Dar acum sus se deslănțuise o vijelie infernală.

Se părea că avionul în orice clipă urma să fie sfărâmat de furtună sau în cel mai bun caz să i se frângă aripile. Deși acest lucru însemna moartea.

Jean Bart și Zomba, redeșteptați de uragan, agățați de bord, înțelegeau prea bine grija amicilor.

Situația era mai mult decât critică.

Cei trei cercetași urlând spre a se putea auzi, hotărâră să fugă în direcția vântului.

Se suiră în atmosferă.

Dar frigul extrem îi opri oare cum.

Să fugim, să fugim în fața vântului !

Toți avuseseră instinctiv același gând.

Și avionul la volanul căruia ședea Marius și Raimondo, nu mai fu decât un pai în furtună, zburând vertiginos în vijelie.

Toată voința și puterea fizică a tinerilor era întrebuințată în eforturile făcute spre a împiedeca avionul să nu fie răsturnat de un vârtej în aer. Oscila extraordinar.

Dar construcția extrem de solidă, perfectul echilibru al tuturor pieselor, îl făcea să reziste la vijelie, ca și un vultur care, prins de uragan, nu încearcă să-l înfrângă ci se luptă din toate puterile spre a nu pierde posibilitățile de scăpare.

Multe ore trecură astfel.

Zgomotul furtunei era așa de mare, și huetul ei prin antenele și aripele avionului încât cercetașii și Zamba nu se puteau auzi.

Se simțeau uniți, cu tot curajul lor la un loc, întăriți de dragostea ce și-o purtau reciproc.

In cele din urmă acea zi groaznică trecu; când soarele se ivi pe după norii monstruoși, furtuna slăbi din ce în ce.

Nu era încă noapte, când avionul, condus cu prudență de Jan Bart, scoborî ușor, sub niște nori incendiați de apus.

Dar. de odată. din gurile lor esi un strigăt :

— Marea !

O mare calmă, pustie, fără nici o corabie la orizont și fără nici un fel de pământ în zare.

Jean Bart, conduse avionul în linie dreaptă la vre-o două sute de metri deasupra apelor.

— Ce mare o fi asta ? — întrebă Raimondo.

— O mie de mii de pipe și o tonă de tutun ! — zise Marius. — Să fiu tras în țeapă dacă știu !

Jean Bart adăugă :

— Cu stricarea busolei, nu ne-am putut da seama de diferitele direcțiuni încotro ne-a dus vijelia.

„După timpul și iuțeala cu care am mers, după atâtea zile, marea aceasta ar putea fi marea Caspică. Sau golful Persic, sau marea lui Oman care e partea nordică a Oceanului indian.

— Mai putem rezista în aer până când ajungem vre un pământ ? întreabă Raimondo.

— Dar proviziile ?

Negrul zâmbi arătându-și șiragul de perle :

— Provizie este trei zile : e bine ! Dacă cercetașii isprăvește provizie, mănâncă pe Zomba !

Zomba e tare, dar bun !

Această glumă, care era mai sinceră și mai serioasă decât s'ar crede, însenină un moment pe tineri.

După ce scăpaseră din groaznica furtună sperau ca soarta să le fie mai bună.

Dar nu era nici o speranță dacă trebuiau să sboare pe mare până la epuizarea proviziilor și a puterilor lor fizice.

Mai ales că avionul lor nu se putea transforma în hidroplan și deci nu ținea apa.

— Proviziile țin trei zile. Puterile nu ne vor slăbi, de acum în douăzeci și patru de ore. Ar însemna ca să avem nenoroc ca de acum în patru zile să nu găsim o insulă sau un continent !

Așa vorbi Marius.

— Chestiunea e să știm în ce direcție s'o luăm spre a o găsi ! — replică Raimondo.

Aceasta privea pe Jean Bart. Singurul era specializat în chestiuni geografice. El răspunse cu simplicitate.

— Marea Caspică e orintată în sensul lungimei, dela sud la nord. Tot așa este și Golful Persic.

„Marea de Oman se prelungește la vest prin golful de Aden.

— In concluzie ? — întrerupse Marius.

Jean Bart răspunse foarte calm.

— Să sburăm în linie dreaptă spre est,

„In orice mare am fi, pământul cel mai vecin e în această direcție. Așa nu ne vom pierde în imenisitatea oceanului indian.

rarerea fu adoptată fără discuție.

Și, întorcându-se spre punctul unde dispăruse soarele, Raimondo, întoarse avionul în sens contrariu.

Noaptea coborî repede.

Tururile de veghie fură stabilite. Zomba prepară o masă, excelentă, cu conserve cu apă aromatizată și cu cafea dulce.

Sborul continuă liniștit, în mijlocul unui cer înstelat, deasupra unei mări minunate unde luna se reflecta formând o dâră argintie încântătoare.

Începură să le fie cald.

Se îmbrăcaseră în blănuri calde. Acum cu capul descoperit, cu uniforma ușoară de cercetași, le era încă prea cald.

— Căldura aceasta — zise Jean Bart — dovedește că ne găsim deasupra mării lui Oman. Nu cred că va trece mult și vom da de coastele Indiei.

Jean Bart se înșela. Nu mult în privința longitudinei, dar se înșela.

Intr'adevăr, a doua zi, dimineața, Ligurul inspectând orizontul cu binoclul, semnală cu un strigăt de bucurie un pământ în direcția urmată până atunci; dar când putu să fie văzut mai bine de sus, cei trei cercetași strigară la o laltă :

— E o insulă !

— De sigur, confirmă Genovezul. — Forma asta specială, înclinată dela vest la est și spre nord, așa strâmtă ...nu încape îndoia'ă, e Java !

— Atunci suntem în marea Indiei — exclamă Marius.

— Cât drum am parcurs ! — observă Raimondo.

Toți fură cuprinși de mirare.

Furtuna trebue să-i fi târât cu o iuțeală extraordinară, spre a se găsi acum așa de departe, spre sud-est, tocmai într'o direcție contrară aceleia pe care o credeau, că urmează când au plecat din Tibet !

— Ei bine ! strigă Marius, care le lua toate în glumă. — E tocmai țara pe care o vream ! Vom găsi aventuri să ne săturăm.

Findcă am ajuns în Java, trăiasc Java !

— Să aterisăm imediat — adăugă Raimondo care, mai puțin comunicativ, era totuși vesel.

— Da, să aterisăm, dar nu fără precauțiuni.

— Ce precauți ? — întrebă Zomba care tăcuse până atunci, de și fusese numai ochi și urechi.

— Ei bine ași spune să aterisăm într'un loc pustiu.

„Intr'un jurnal din Irkutsk, am cetit că în Java sunt turburări sângeroase.

„Pentru moment trebue să ne odihnim.

Avem de dres busola, să curățăm motorul.

Și noi avem nevoie de repaus, spre a ne drege puterile.

— Ai dreptate — aprobă Roimondo. — Inainte de a ne

amesteca în turburările din Java, fiindcă, se înțelege, că ne vom amesteca...

— Drace ! — întrerupse Marius. — Aș vrea să văd și eu contrariul. Să lăsăm să se petreacă sub ochii noștri, fapte grave, și să nu punem și noi mâna, când avem ocazia să facem ceva bun ! N'am mai fi cei trei cercetași italieni, cu Zomba pe deasupra, ci patru mameluci de turiști care se învârtesc într'o căldare !

— Inainte de a face ceva — reluă Raimondo zâmbind — să urmăm sfatul înțelept al lui Jean Bart. Să ne coborâm într'un loc unde se poate odihni cineva fără să fie deranjat.

Avionul era gata să acosteze pe insulă. Insula Java, este foarte muntoasă și accidentată. Unele regiuni, acoperite cu păduri, cu puține poeni, reduse ca întindere, sunt aproape nelocuite.

Le locuiesc numai fiarele sălbatice : tigri, leoparzi, crocodili și oameni de pe urma cărora exploratorii noștri aveau să aibă sângeroase și tragice amintiri.

Dar în momentul acela nimeni nu se gândea la ei, deși, existența lor era cunoscută, din numeroase cărți de călătorii pe care le citiseră.

Se gândeau numai cum să aterizeze.

După câtva timp de investigații cu binoclul, în timp ce Raimondo conducea, Marius supraveghea motorul și Zamba se ocupa cu proviziile. Ligurul descoperi un teren care i se părea propice.

— Fă o deviere la stânga, coborând în diagonală — zise lui Raimondo.

— Bine !

— In două minute e gata.

— Rariștea aceia ovală, acolo ?

— Tocmai.

— E un râușor, dacă nu mă înșeu zise Marius, uitându-se mai bine.

—Da răspunse Jan Bart.

— Minunat pentru toaleta noastră ! reluă Raimondo cu râsul său liniștit. — Cred că avem de mult nevoie.

— E minunat pentru bucătărie — făcu Marius. — Cred că se apropie ora să mâncăm și noi o supă bună și o bucată de vânat.

— E bun vânatul — declară Zomba satisfăcut.

— Asta n'o să lipsească ! — afirmă Ligurul. — Pădurile din Java sunt cele mai bogate din lume în vânat. Numai că...

Și făcu cu ochiul.

— Marius încruntă sprâncienele.

— Numai ce ?

— Eh ! cele mai multe din animale sunt tigri, leoparzi...

— Ce are a face ! — întrerupse milanezul, — o coapsă de leopard tânăr, bine marinată, nu cred să fie rea de loc !

— Atenție ! — strigă Raimondo.

Cu o ușoară sguduitură, roțile avionului atinseră pământul și curând se opri.

Pe stânga, peste un prundiș de pietre lucitoare, curgea un lat râușor în care se vedeau sclipind pești frumoși.

— Zomba ! Zomba ! urlă Marius nebun de bucurie. — O friptură de pește ! O friptură repede ! Și sări pe pământ.

Negrul după ce scotoci în sacul său, scoase o mică plasă le prins pește.

Cinci minute după aceia, Zomba avea o provizie îndestulătoare pentru apetitul eroilor noștri.

Cu carabina și brovingul în mână Raimondo explorâ împrejurimile ca să vadă dacă cumva îndărătul arborilor nu se ascundeau dușmani cu două sau patru picioare.

Jean Bart, cu țăruși și frânghii, ancoră de pământ avionul, așa ca vântul să nu-l poată zdruncina, dar ușor de desfăcut în caz de plecare grăbită.

Zomba pregătea focul din lemne uscate, umplu cu apă o oală și se așeză la pregătirea mesei, zorind focul.

Marius cu plasa, făcu un pescuit miraculos.

Raimondo, constatând că nu era nimeni împrejur, trase câteva focuri în păsările variate ce sburau din cracă în cracă.

Prinse două păsări care semănau cu dropiile și Zomba începu să le jumulească.

Romanul culese o mulțime de smochine sălbatice dar foarte gustoase.

Fu o masă minunată pe care o meritau cu prisosință călătorii noștri, după ce fuseseră atât timp lipsiți de binefacerile pescuitului și vânatului, și de o masă preparată curat din elemente proaspete.

Pești erau foarte gustoși și dropiile bine fripte, iar desertul pregătit tot de Zomba, îi făcură să-și lingă degetele.

CAPITOLUL II

Insula misterioasă

Călătorii se odihniră o oră. Apoi se puseră pe lucru cu ardoare.

Aeroplanul avea urgentă nevoie de unele reparațiuni și mai ales trebuia bine curățit motorul.

Nu avea stricăciuni însemnate, dar pe ici, pe colo, trebuiau revăzute piesele. Motorul era electric, grație unei dispoziții geniale inventată de curând, era alimentat din electricitatea conținută în aer. Așa că nu se mai epuiza. Pentru a-l face impropriu serviciului, era deajuns o mică stricăciune la mecanismul principal. Dar el era robust și simplu, așa că mergea de minune.

Era un instrument minunat și cercetașii își dădeau seama de aceasta.

Lucrul la aeroplan îi ținu aproape toată ziua.

Nimeni nu le tulbură liniștea.

Din pădurea vecină nu ajungea până la ei decât nelămurita rumoare a milor de animale care mișunau acolo.

De animalele feroce nu aveau să se teamă decât noaptea, acestea stând ascunse în culcușurile lor cât e lumină și cald.

Căldura și lumina erau foarte puternice. Venind din ținuturile înghețate ale Tibetului, expolatorii erau mulțumiți, de oare ce preferau soarele acesta ceței și zăpezei din țările nordice.

In cămăși, cu un fel de pălărie ingenios fabricată de Masius, lucrau cântând, fluerând și făcând glume între dânșii. După un prânz delicios fumară câte-va țigări siberiene.

Ridicând adăpostul în care reparaseră avionul, se odihniră cu voluptate după atâtea sbuciumări și oboseli.

Rondurile fură regulate astfel :

Zamba veghea dela opt la miezul nopții; Marius urma până la trei și Jean Bart până la șase.

Raimondo, care era cel mai obosit după călătoria aeriană, trebuia să doarmă toată noaptea.

Prima parte a nopții se scurse fără nici un incident.

Când Zomba deșteptă pe Marius la miezul nopții, îi zise:

— Ei bine ! nu aud nimic decât sgomot de tigri și crocodili.

— E destul — spuse Marius zâmbind.— Nici un animal nu s'a prezentat încă ?

Noaptea era limpede, plină de stele. In poiană era lumină ca de lună; aceasta, de altfel nu putea să întârzie să apară pe după pomii care își tremurau frunzișul.

— Nu, Marius — răspunse Zomba, — Dar fiara bea în râul de sus. Am auzit multe acolo ! — Și ascarul arătă într'o direcție care care.

Marius ascultă,

Intr'adevăr toate sgomotele nopții păreau că vin dintr'acolo.

— Da — repetă tânărul. — Acolo e râușorul care face un fel de rezervor, unde vin animalele să bea.

„Din fericire, nu suntem în drumul lor. E probabil că nici una nu ne va supăra până la ziuă. Du-te de te culcă, Zomba.

Cu toată rezistența sa și bună voința-i proverbială, negrul era frânt de oboseală.

— Pază bună ! — zise arătându-și dinții strălucitori.

Și dispăru în cort.

Marius se asigură că revolverul e gata și începu să se plimbe în sus și în jos, prin fața cortului și a aeroplanului.

Contrar obiceiului lor, cercetașii nu făcuseră foc, ca să gonească fiarele. Zomba pregătise lemnele necesare, cu care se putea aprinde imediat.

Dar preferaseră să nu aprindă nici un foc spre a nu atrage indivizii care erau prin împrejurimi.

Cunoșteau sinistra reputație a insulei Java. Știau că în regiunile sălbatice ale acestei insule existau fioroșii fanataci cunoscuți sub numele de „Strangulatori".

Aceștia veneau din India, patria lor. Formau o comunitate secretă, ai căror membrii se numeau între ei „Fratii operei bune" au „Fansegars" ceeace însemna „strangulatori".

Nu vărsau sânge: strangulau victimele cu un lat, spre a le oferi ca jertfă zeității lor infernale zisă: „Bahvani".

Combătuți viguros de englezi în India și de Olandezi în Borneo, unii se refugiaseră în Java.

Marius se gândea la toate acestea plimbându-se liniștit prin iarbă.

Își zicea :

— Vom reuși să vedem pe acești monstri ?

voiu avea ocazie să-i combatem? Fiindcă suntem în insula unde și-au ales ultimul refugiu, aș fi de părere să încercăm să-i distrugem,

Judecă lung această perspectivă. Setea lor de aventuri și de lupte îi împingea la aceasta.

— Trebue să vorbesc cu ceilalți. Mi s'ar părea că nu ne facem datoria dacă am părăsi Java, unde ne-a adus destinul, fără să fi făcut un lucru folositor civilizației.

Se oprea din când în când, cu ochiul atent, voind par'că să vadă dându-se la oparte frunzișul și apărând o formă umană, pe jumătate goală, așa cum sunt sângeroșii malaezi care compun secta strangulatorilor.

Dar iată că deodată, milanezul se opri și rămase lipit locului, în timp ce dreapta-i apuca binișor tocul greu al revolverului.

— E o alucinație? Inchipuirea mea naște fantome?

Intr'adevăr ceeace gândise pare că se întâmplă.

Acolo, spre stânga, în plină lumină de lună, — căci astrul nopții se ivise — frunzișul se desfăcuse și o formă omenească apăruse, goală, cu bustul lustruit ca frecat cu ulei. O bucată de stofă era legată la mijloc, un turban alb îi strângea capul, încolo nimic.

Marius îl vedea bine prin stâlpii și frânghiile care legau avionul, dar nu putea fi văzut din locul unde era.

Omul misterios nezărind nici foc nici sentinele, nu rămase mult în tufișul de unde apăruse.

Inaintă încet.

Atunci își dete seama Marius că nu visează. Era un om viu, în carne și oase, care ținea în mână ceva care semăna cu o legătură de frânghii subțiri.

— Ca să se aventureze așa singur — gândi Marius — trebue să fie un indigen, aparținând sectei strangulatorilor, la care tocmai mă gândeam, căruia i-a atras atenția forma neobicinuită a avionului.

„Dar dacă se apropie, trebue să-l prind fără să trag, spre a nu atrage atenția celorlalți bandiți care trebue să fie prin apropiere.

„Acum, e acum! E vorba să fiu și tare abil. Dar canalia e uns pe corp cu ulei și o să-mi scape din mâini ca un țipar. Cum să facem?

Rămase o clipă pe gânduri.

— Bun! am găsit!

Se aplecă și intră în cortul unde dormeau amicii săi.

Intunericul era adânc, dar după răsuflarea mai tare, milanezul ghici unde era Zomba.

Se duse lângă el, îl atinse ușor cu mâna.

Zomba făcu o mișcare.

— Taci ! — îi murmură la ureche — Stai, sunt eu, Marius. Avem o pradă, auzi ?

— Da — răspunse negrul încet.

— Bine. Un om vine spre noi.

— Hoach ! — făcu Zomba ridicându-se în genuchi.

— Nu te mișca. Omul e jumătate gol, uns cu ulei pe tot corpul și are un laț.

— E rău !

— Rău pentru el, da ! — zise Marius cu un râs ușor ce nu-i scăpă lui Zomba. Ascultă. După ce va face înconjurul avionului, va veni la cort.

— Da.

— Va auzi sforăitul nostru, fiindcă noi vom sforăi ca și când am dormi.

— Bine, înțeleg !

— Omul o să intre. Vom ridica perdeaua dela ușe și va intra.

— Da.

— Nu trebue să faci sgomot, Zomba. Poate să aibă tovarăși prin apropiere.

— Bine. Am înțeles.

— Aide să ne facem că dormim.

Și unul lângă altul, așa cât să poată prinde pe indigen, începură să sforăe ușor și închiseră ochii.

Așteptară, nu fără emoție, dar fără frică. Erau siguri că vor reuși.

Așteptară puțin.

O clipă în urmă, percepură sgomotul ușor al unui om care strivea iarba uscată.

Deodată lumina lunei pătrunse în cort : o mână pe care ei o vedeau bine ridicase perdeaua dela ușe.

Apăru un cap gol, foatre lucios, uns cu ceva uleios.

Era de statură mijlocie, slab, cu mișcări feline.

După cât se putea vedea era de culoare brună.

Marius și Zomba imobili, sforăiau regulat, ținându-și atenția încordată.

Trecu o clipă.

Omul intră în cort ținând pânza cu mâna stângă.

In dreapta, deodată străluri ceva. O lamă largă și ascuțită, un pumnal !

— Drace ! — gândi Marius — se zice că strangulatorii nu varsă sânge ! Ce minciună ! Acesta mi se pare că e dispus să ne sângereze pe toți, unul după altul !

Omul îndoia genunchii, se apleca.

Era tocmai să lovească corpul cel mai apropiat, adică pe Marius.

Dar în clipa aceea, ca niște arcuri, brațele lui Zomba

tășnira. Mâinile lui apucaseră pe om de gât și strânseră. In acelaș timp Marius sări și suci mâna armată.

Omul scoase un geamăt surd și după o clipă era la pământ legat solid de mâini și de picioare, cu căluș la gură. Jean Bart și Raimondo, atât de repede fu aventura, nu se deșteptară.

— Să-i lăsăm să doarmă — zise Marius încet, și să eșim.

— E bine să luăm maimuța afară? — întrebă negrul

— Da.

Scoaseră pe necunoscut de picioare afară cu ei.

Afară era liniștea radioasă a unei nopți luminată de stele și de lună.

Se auzea printre sgomotul surd și neîncetat al vieței de noapte a pădurii din când în când miorlăitul furios al tigrului, crăcăitul unui crocodil sau mugetul îndepărtat al unui bivol sălbatec.

In apropiere se auzi behăitul de moarte a unei antilope prinsă de un leopard.

— Fiarele vânează! — zise Marius după ce depuseră pe iarbă corpul nemișcat al prizonierului.

— Ehei, Zomba! — zise milanezul încet — nu cumva ai strâns prea tare? l'ai ucis?

Zomba râse încet.

— Nu, Marius! eu făcut cerc moale, nu cerc de fer.

Și agita mâinile enorme cu care trântise jos omul cu pumnalul.

Marius îngenuche și constată că omul era viu. Il ciupi puternic de braț și îl văzu deschizând ochii.

Zomba observă:

— E bine viu.

— Mi se pare bine legat.

„N'aș vrea să scap păsărica.

Verifică frânghiile prizonierului și le mai întări. Apoi se ridică.

— Zomba, alege.

— Ce lucru?

— Să dormi sau să strai treaz.

— E bun stat treaz.

— Atunci înseamnă că nu ești obosit.

Dinții negrului străluciră în noapte.

— Oboseala și Zomba nu buni amici când e aventură!

— Bravo! mii de pipe!

— Ce să fac?

— Imbracă-te — ordonă Marius. Pune-ți ceva alb la mijloc și pe cap, la fel cu acest individ. Ia-i lațul și pumnalul.

Aidem împreună să explorăm pădurea în direcția de unde a venit ticălosul ăsta.

— Cine face de pază ?

— Jean Bart. Mă duc să-l deștept și să-i spun totul. Raimondo trebue să doarmă liniștit fiindcă el e cel mai obosit dintre noi.

In timp ce ascarul se pregătea, fericit că merge cu Marius a cărei imaginație fertilă în șiretlicuri și al cărui curaj îl admira atât, cercetașul intră în cort.

Silindu-se să nu scoale pe Raimondo, deșteptă pe Jean Bart, rugându-l să iasă, fără sgomot, dar cu carabina și revolverul.

Ligurul nu se lăsă rugat.

Se frecă bine la ochi, se ridică, luă armele, care erau puse în ordine rezemate de stâlpul central al cortului.

Odată afară, lângă Marius, rămase împietrit în fața corpului prizonierului întins pe pământ.

— Oh ! oh ! ce e ăsta ?

Marius, fără vorbe de prisos, povesti repede întâmplarea.

Și conchise :

— Cu Zomba, care la distanță poate fi luat drept ceva ca nocturnul nostru vizitator, mă duc să explorez pădurea.

— N'ai fi mai bine să aștepți ziua ?

— Nu, după mine. Ziua acești indivizi, dacă acesta aparține chiar sectei strangulatorilor...

— Cred că da — întrerupse Jean Bart. — Și știu că nu se codesc să se servească de pumnal când frânghia nu le e la îndemână.

— Ei bine, ziua se ascund ca și fiarele sălbatece.

„Sunt tigri cu două picioare, mai puțin scuzabili ca aceștia, fiindcă ei, nu fac altceva decât să-și caute hrana, când sar în spinarea unui cerb.

„Pentru ei, noaptea e mai bună ca ziua. Intunericul le favorizează sinistrele lor intențiuni.

„Dacă am putea să-i surprindem și să-i observăm bine, am putea să-i atacăm...

— Ai dreptate — întrerupse Jean Bart. — Dar fii prudent !

— Da ! da !

— Eu voi sta de pază. Dar dacă auzi o detunătură, vino fuga. Insemnează că suntem asediați.

— De acord. Vezi să nu-ți fugă omul.

— N'avea frică. N'o să-mi fugă !

Cinci minute după aceia, Marius și Zomba se înfundau în pădure

CAPITOLUL III

Zeița sângeroasă

Marius era înarmat până în dinți: secura și browningul la centură, carabina pe umăr.

Zomba nu avea decât lațul și pumnalul strangulatorului; dar în mâinile sale erau arme teribile, dotat cum era de o forță herculană; de laț știa să se servească ca cel mai bun „gaucho" al Americei.

După ce trecură de tufișul de unde ieșise maiaezul spre a intra în poiana care i-a fost fatală, cercetașul și negrul se găsiră pe o potecă îngustă abia luminată de lună, care pierdea pe arborii mai puțin stufoși ca ceilalți, poate din cauza vreunui incendiu.

De aceia întunericul nu era așa de adânc ca în restul pădurii.

— Să urmăm această potecă — propuse Marius.

„Strangulatorul a venit desigur pe aci.

— Bine ! zise Zomba. Și urmă pe Marius.

Precedentele aventuri îi obișnuiseră cu drumuri lungi și tăcute. Picioarele aproape nu făceau nici un sgomot.

De câteva ori se opriră, auzind oarecari sgomote.

Dar nu erau produse decât de trecerea vreunui animal.

Sgomotul nocturn al pădurii continua în jurul lor.

Dar nimeni nu-i turbura.

Știau că omul n'are să se teamă de fiare când nu le turbură în timpul vânătoarei lor sau când sunt sătule și sunt lăsate în pace în timpul digestiei.

Cărarea făcea multe întorsături. In o sută de puncte, pierzându-se sub arbori, dispărea în întuneric.

Marius și Zomba aveau un instinct ca niște oameni de codru.

Continuau să se înfunde în pădure fără să piardă drumul.

Mergeau așa de o jumătate de oră, când deodată se opriră în acelaș timp.

— Ai auzit, Zomba ?

— Da, Marius !

Era un sgomot surd, scurt, ca o fâșiire de vânt.

Nu durase decât câteva secunde. Era însă deajuns.

— Era ca murmurul îndepărtat al mai multor oameni adunați, nu e așa ?

— Da, Marius : e mulțime furioasă.

— Tocmai. Să ascultăm!

După un minut sgomotul se reînoi, surd, îndepărtat, dar lămurit; era ceva misterios și groaznic.

— Nu încape îndoială — murmură Marius. — Undeva, în pădure, e o mulțime adunată. Trebue să se întâmple ceva extraordinar ca să se audă așa ceva. Să mergem înainte, Zomba !

— Inainte, Marius.

Reluară drumul, dar mai repede. Nu se temeau să fie surprinși.

Probabil toți locuitorii omenești ai pădurii se adunaseră acolo de unde veneau ciudatele sgomote.

Mai merseră o jumătate de oră. Deodată rămaseră nemișcați, ca fascinați.

Ajunseseră brusc în fața unei depresiuni uriașe de teren, ca pe marginile unui crater.

Dedesubt, se lărgea o vale cu pereți stâncoși, luminați de lună.

Marius și Zomba se ascunseră după o perdea de liane și prin foile lor văzură cel mai groaznic spectacol.

Luna lumina o adunătură de ruine impunătoare, situate în mijlocul văei, deasupra unei platforme pe unde se ajungea cu o scară de piatră primitivă.

Pe acea platformă erau ziduri de granit roase de timp, cu sculpturi barbare.

Razele lunei, trecând prin porticele ruinate, luminau două statui colosale puse sub portalurile străvechi.

Una era aproape sfărâmată și fragmentele ei erau risipite pe jos; cealaltă, întreagă, era groaznică.

Reprezenta o femee de proporții gigantice. Capul avea o expresie feroce, cu ochi mari luminoși și cu o gură largă luminoasă.

— Are torțe aprinse în ochi și în gură ! — murmură Marius.

— Da, este torță — aprobă negrul liniștit.

O mare centură, plină cu cranii de om, înconjura corpul statuei monstruoase care avea patru brațe întinse : fiecare ținea corpul unui om spânzurat !

La picioarele sale și sub ruine stătea îngenuchiată o mulțime nemișcată.

Dar, deodată, toți se ridicară, bătură aerul cu brațele și scoaseră strigătul auzit de cei doi călători.

Un om în alb apăru între brațele statuei.

Ridică brațele și strigă de trei ori:

— Bahvani! Bahvani! Bahvani!

Cu dreapta, armată cu un cuțit, tăie frânghiile celor patru spânzurați.

Între timp, alți indivizi îmbrăcați în alb, preoții îngrozitorului cult, eșiră din întuneric, târând patru oameni goi care se sbăteau în zadar.

În două clipe, alte patru victime atârnau de cele patru mâini!

— Dar e monstruos! — exclamă Marius. Ce fiare sunt aceștia?

Nu putea să-și rețină furia.

— Stai nițel! Vreau să nemeresc colo sus pe marele preot și pe ajutoarele lui. Îl vezi, Zomba, între brațele statuei? Sunt o duzină lângă cel ce a apărut întâi cu cuțitul.

„Am șase gloanțe în carabină; asta înseamnă șase bestii mai puțin.

Luă la ochi.

Milanezul era un țintaș extraordinar. Când ochia bine nu greșea niciodată.

Dar Zomba îi apucă brațul și zise cu ton poruncitor:

— Nu, Marius!

Marius tresări.

Se întoarse, se uită la el și zise furios:

— Nu, dece? Ești nebun?

— Dacă tragi, ei vin și ne masacrează pe noi, Raimondo și Jean Bart. Noi fugim, căutăm cercetași și facem bine contra oameni răi; noi învingem!

Cu tot caracterul său violent, Marius era rațional și avea destul sânge rece spre a asculta sfaturile înțelepte.

Răpunse:

— Ai dreptate.

„Ei bine, aidem repede.

„Na! dar ce se întâmplă acolo?

Sute de torțe se aprinseseră în vale, mai ales pe lângă ruine și scările care duceau la statue.

Nici un om nu mai rămânea de acum în umbră.

Cei doi văzură, chiar în statue, între brațele întinse, se deschidea o ușe; de acolo eșeau cinci oameni de rasă albă, îmbrăcați europenește.

— Oh! exclamă Marius emoționat. — Sunt europeni, poate italieni! Căzuți în mâinile acestora!

„Trebue să-i liberăm, Zomba!

— Da Marius, da — zise ascarul cu vocea tremurândă de furie.

— Aleargă Zomba, aleargă! — îl îndemnă Marius.

— In poiană ?

— Da, du-te de caută pe Raimondo și Jean Bart.

— Dar tu ? — întrebă negrul neliniștit.

— Eu rămân aci, de pândă. Poate că acești demoni nu vor ucide pe dată acești cinci albi.

„Dacă vor face, eu trag.

„In panica ce se va isca când vor cădea preotii lor poate se va ivi vre-o ocazie ca să fugă nenorociții aceia.

„Dar fugi, fără să pierzi un minut !

— Sbor, Marius !

Și Zomba fugi cu toată agilitatea lungilor sale picioare.

Cu inima bătându-i dar silindu-se să fie calm, pentru că avea nevoie de tir precis, Marius așteptă, gata să tragă asupra marelui preot dacă cei cinci albi erau în primejdie imediată.

Erau alineați între brațele idolului, în fața ușei care se închisese din nou.

Marius se gândi că monstruosul idol servea de închisoare nenorociților căzuți în mâinile lui.

Marele preot ședea în fața Europenilor. Aceștia cu mâinile legate pe piept, erau luminați de torțele pe care le țineau aproape alte bestii cu chip de om.

Deodată marele preot începu să spună ceva, într'un limbaj necunoscut de Marius, deși îi auzea foarte bine vocea.

Discursul fu așa de lung că Marius spera ca amicii săi să poată sosi înainte de execuție.

— Dacă văd — gândea el — cel mai mic semn suspect, îi trântesc un glonț în cap. Și tot așa oricărui se va apropia de prizonieri spre a-i ucide.

Discursul era întrerupt de numeroase strigăte sălbatece ale mulțimei adunate la picioarele statuei.

Nu mai era nici un om jos, în vale. Toți se înghesuiau cât puteau în jurul victimelor probabil spre a nu scăpa nici o vorbă a marelui preot sau spectacolul ce avea să se desfășoare.

In cele din urmă preotul tăcu. O tăcere, profundă, mai îngrozitoare ca vociferările, domni în templu.

Atunci, brusc, se întâmplă un fapt neașteptat.

Ușa statuei se întoarse și se deschise înăuntru.

La un gest al marelui preot, cei cinci albi se înapoiară spre a fi închiși din nou.

Toate torțele fură stinse.

Rămaseră aprinse numai acelea care luminau pe dinapoi, ochii și gura idolului.

Și marele preot tăie fringhiile celor patru spânzurați care se legănau de o jumătate de oră de brațele statuei.

Ca și prima dată, corpurile căzură în mijlocul multimii

care le făcu bucăți și cu ele aruncând în statuie, o umplură de sânge.

Imediat preoții dispărură.

Mulțimea sări peste trepte, eși din ruine și se risipi în toate direcțiile. Repede dispărură în pădurile învecinate, intrând probabil în ascunzișurile lor.

Milanezul în culmea mirării, nu mai văzu pe nimeni.

Chiar și ochii și gura statuei se întunecă.

Pentru o clipă, Marius se întrebă dacă n'a avut un vis urât.

— Nu, n'am visat — conchise el. Zomba va fi în curând aci cu Raimondo și Jean Bart.

„Voi cerceta cu ei ruinele, voi încerca să forțez ușa statuei și să liberez pe cei cinci albi, ținuți acolo pentru jertfa de mâine noapte.

Din atâtea emoții, Marius se simți obosit.

Șezu. Asteptă sosirea amicilor.

După câteva clipe auzi un sgomot lângă dânsul.

Fu repede în picioare. Gata să tragă.

Gândi :

— Să fie exploratorii ?

Dar în acelaș moment auzi urletul civetei de America ; semnalul convenit între cei patru exploratori ca semn convențional.

Marius răspunse la fel.

Dintr'un tufiș eșiră Zomba, Raimondo și Jean Bart.

Primele lor vorbe fură :

— Cei cinci albi ?

— Din nou închiși — răspunse milanezul. — Nu cred să le fi făcut vreun rău. După mine, îi păstrează pentru sacrificiul din noaptea viitoare.

— Trebue să-i liberăm în noaptea asta — declară Jean Bart.

— Așa mă gândesc și eu.

— Să ne pregătim, fiindcă în curând se face ziuă — comandă Raimondo cu acea rece hotărîre pe care o avea totdeauna în împrejurări grele.

— E bine ! — aprobă Zomba.

— Ați adus lămpile electrice ? — întrebă Marius.

— Desigur. Și pe a ta — răspunse Jean Bart.

— Bine.

In curând fură jos în vale, înaintând spre ruinele în mijlocul cărora apărea groaznica Bahvani, zeița sângeroasă.

Nimeni nu era prin apropiere.

Nu avură nici un incident.

Liniștiți și hotărîți săriră treptele.

CAPITOLUL IV

Tânăra victimă

Aveau toți patru, secura, revolverul, carabina pe umar, chiar și Zomba deși nu era îmbrăcat.

Erau hotărîți să lupte cu arme albe și să nu facă uz de arme de foc decât în cazul extrem.

Ajunseră fără piedici la ușa idolului. Trebuiră să-și înfrângă desgustul deoarece mergeau pe bucăți de trupuri sângerânde, și prin băltoace de sânge.

Cu cea mai mare atențiune cercetară ușa.

Trebuiau să fie acolo, aproape, spre a o distinge.

Forma un perete din statue, care ședea, cu picioarele întinse.

Deschizătura ovală desemnată de acea ușe părea un simplu capriciu ornamental al sculpturii.

Dar pentru Marius și Zomba, care o văzuseră deschizându-se, de două ori, nu exista nici o îndoială. O pipăiră în toate sensurile.

Se pare că toată statuia e din broz — zise Jean Bart.

— Chiar și ușa, — adăugă Raimondo.

— Dar n'are broască ! — observă Marius.

— Poate se deschidé cu vre-un mecanism secret.

„E intern sau pe afară ?

„Dacă e pe dinăuntru nu se poate face nimic !

— Răbdare ! — zise Marius.

„Am observat că, atunci când marele preot face gestul după care ușa se deschide, ridică brațul și apasă într'un loc unde este ombilicul zeiței.

„Dar trebue să fie mult mai înalt ca mine, deoarece eu, întinzând brațul, nu ajung până acolo.

Zomba vorbea puțin când cercetașii discutau între ei ; dar nu pierdea o vorbă din tot ce se spunea.

Și apoi făcea conchizând după inteligența sa ascuțită.

Se apropie de Marius si zise :

— Zomba deschide ușa!

Se aplecă, sprijinindu-se chiar de ușa cu pricina.

Marius, dintr'un salt, fu în spinarea negrului.

Găsi ombilicul care forma o cavitate destul de mare : întregul pumn al lui Marius intra acolo.

Și, în fundul acelei cavități, el simți o protaberantă netedă, care contrasta cu suprafața aspră a întregei statui.

Milanezul nu-și putu reține bucuria :

— Drace ! am găsit !

Ghicea că acea suprafață netedă era făcută de apăsarea, timp de secole, a miilor de degete.

Apăsă cu toată puterea.

Se auzi un scârțâit și ușa se deschise brusc.

Marius, călare pe spinarea lui, pierdu echilibrul și se rostogoli înăuntru.

Raimondo și Jean Bart, văzându-i că dispar, săriră și ei înăuntru cu lămpile aprinse.

Văzură o scară cu trepte pe care Marius și Zomba se rostogoleau.

Din fericire, după vreo zece trepte, ei se opriră.

Milanezul și ascarul, râzând, aprinseră și ei lămpile.

— Nu v'ați făcut nici un rău ? — întrebă Jean Bart cu liniștea lui ordinară.

— Fiindcă scara coboară, să coborîm și noi ! — zise milanezul.

— Se înțelege ! — conchise Romanul.

Și o luară înainte.

Alte trepte fură coborîte.

Scara se termina la intrarea unei galerii care se pierdea în întuneric.

— Galeria asta trebue să conducă chiar în centrul edificiului.

— Tu ai citit atât — întrebă Marius — știi ceva de dispozițiile interioare ale acestei construcții?

— Da. Intr'o carte de călători am văzut planul și descrierea unui templu din Sumatra.

„Exterior, se aseamănă cu aceasta.

Cred că galeria conduce într'o subterană circulară unde se află locuințele preoților care servesc templul.

„Intr'o cameră centrală se săvârșesc ceremoniile secrete la care asistă numai ce inițiați.

— In concluzie — sfârși Raimondo — nu m'aș mira să găsim acolo pe cei cinci albi.

„Mi se pare că am spus destul.

„Inainte de toate, tăcere !

— Să stingem lămpile — propuse Marius.

„Să ne spirijinim cu mâinile de perete, căci dacă e cineva de pază acolo, ne va vedea, cu lumină.

— Ai dreptate ! — aprobă Jean Bart. Cu lămpile stinse, urmară pe Zomba care mergea în cap.

Auzul negrului era superior albilor. Apoi, cum era negru și îmbrăcat ca și ei, l'ar fi crezut că e din secta lor.

Coridorul mergea spre stânga.

După trei minute, Raimondo se isbi de un corp nemișcat.

— Zomba ? murmură el.

— Da ! — răspunse ușor acesta. Văd lumină.

Văzură la cinci șase metri un fel de lampă, un recipient metalic, băgat într'o firidă care lumina sinistru peretii vopsiți cu culori violente.

Raimondo repetă vorba sa favorită :

— Inainte !

In puține minute, ajuneră lângă acea lampă.

Dar rămaseră stupefiați de cele ce vedeau.

Văzură un stâlp.

De acel stâlp era legată, în picioare, o tânără, cu o haină lungă albă care îi atârna până jos, cu părul blond despletit pe spate. Ochii mari deschiși erau înundați în lacrămi. Frânghiile care o țineau de stâlp îi legau mâinile pe piept încrucișate.

La picioarele sale, așezat pe pământ, cu spatele spre cercetași, un om semi-gol o privea, fumând o lungă pipă.

O suliță ascuțită era pusă pe genuchi.

In momentul în care cei patru călători vedeau scena, împietriți locului, omul, ținând cu stânga pipa, luă sulița și cu o groaznică liniște, împunse cu ea pieptul copilei.

Nenorocita tresări, se suci în frânghii și scoase un strigăt de durere. Atunci se întâmplă ceva fulgerător.

Marius, ca de obicei nu mai putu să se abțină.

Fără să calculeze consecințele, făcu un salt gigantic care îl duse chiar lângă călău.

Ridică securea, o trăsni cu putere în capul mizerabilului unde se înfundă până la mâner.

Imediat Zoma, Raimondo și Jean Bart se apropiară de tovarăș spre a-l ajuta dacă s'ar fi ivi vre-o primejdie.

Nu se întâmplă nimic.

In tăcerea care urmă, toți se priviră stupefăcuți.

Milanezul fu primul care se repezi și cu securea tăie frânghiile care legau victima de stâlp, zicând :

— Trebuie să fugim repede !

— Da, dar unde mergem ? — obiectă Jean Bart.

— Domnișoară — zise Raimondo fetei — știi unde ne aflăm ?

Copila răspunse într'o italiană amestecată cu accent englez :

— Nu, nu știu...

Marius, care presimțea un pericol, zise :

— Vă rog, să ieșim de aci, cel puțin din coridorul acesta și din statue, dar să ieșim...

„Poate că domnișoara ne va ajuta să regăsim pe cei cinci albi...

— Cei cinci albi! — exclamă englezoaica. — Dar e tatăl, unchiul și frații mei!

Raimondo o și târî de mână spre eșire.

— Aidem! aidem! Luminează Zomba!

Zomba trecu înainte, luminând coridorul cu lampa sa.

Curând fură afară și se ascunseră într'un tufiș din ruinele dimprejur.

Primele lumini ale zilei colorau o parte din cer.

Raimondo zise:

— Domnișoară, povesteste-ne ce vi s'a întâmplat?

Copila se întoarse spre Marius și zise:

— Oh! lăsați-mă, întâi să mulțumesc salvatorului meu. Și vouă cărora vă datorez sfârșitul torturelor care le îndurăm.

„Vă mulțumesc, vă mulțumesc!

— Domnișoară, nu mi-am făcut decât datoria — răspunse Marius.

Dar văzând că amicii încep să protesteze, schimbă tonul:

— Aide, aide, o mie de pipe! Trebue să liberăm pe cei cinci englezi, rudele domnișoarei și trebue să știm... Intreabă tu, Raimondo...

Raimondo, luându-și rolul de șef, ordonă:

— Zomba! Du-te la avion și vezi să nu i se întâmple ceva.

Negrul dispăruse deja.

— Acum, domnișoară, voiești să-mi răspunzi?

— Desigur, domnule.

— Cum vă numiți?

— Grazia Simpson.

— Cum de vă aflați în Java?

„In ce împrejurări ați căzut cu toții în mâinile strangulatorilor?

— Vă voi spune.

„Tatăl meu și cu ceilalți frați mai mari ca mine, am venit la Batavia spre a vedea o posesiune frumoasă aci, rămasă moștenire dela o mătuse a noastră, moartă de curând.

„Inainte de a veni aci, am vrut să ne informăm la negustorii din țară despre unele chestiuni comerciale.

„Intr'o zi primim un bilet astfel conceput: „Mai aveți încă timpul să renunțați la posesiune. In caz contrariu veți fi uciși".

„Tatăl meu nu ținu seamă de aceste amenințări atribuite unor dușmani.

„Dar opt zile după aceasta, într'o Duminică...

— Ce zi e astăzi? — întrerupse Raimondo.

— Sâmbătă — răspunse Jean Bart care ținea socotelile.

— Atunci, acum șase zile — reluă copila — în timp ce noi treceam printr'o câmpie lângă terenurile noastre...

— La ce oră ? — întrerupse din nou cercetașul.

— Spre apusul soarelui. De odată vre-o trezeci de oameni sări dintr'un boschet vecin.

„Înainte de a face vre-o mișcare eram legați și târâți în pădure.

„Ne-au dus toată noaptea. Ne puseseră în niște palanchine duse de patru oameni care mergeau foarte repede.

„Dimineața, ajunserăm într'un fel de casă de pădure, unde ne-au lăsat toată ziua legați, fără mâncare.

„Noaptea, plecarăm. Furăm de data asta, legați de cai, și galoparăm toată noaptea prin regiuni sălbatice.

„Ținta fu valea aceasta, unde ne-au închis în celule umede, legați separat.

„De atunci n'am mai văzut pe niciunul dintre ai mei.

„Și cum am refuzat să devin soția marelui preot, m'au legat de stâlpul unde m'ați găsit, unde eram chinuită până m'aș fi hotărît la odiosul mariaj.

„Mi-au dat să mănânc. N'am făcut-o decât spre a-mi păstra puterile sperând să fiu salvată.

„Începusem să dispar, când ați venit. de oarece marele preot, îmi trimisese vorbă, că dacă tot refuz, toți ai mei vor fi uciși, după douăzeci și patru de ore, cu mașina de tăiat capetele.

— Mașina de tăiat capetele !

— Ce e aia, — întrebară cercetașii.

— Nu știu ! Ceva oribil desigur.

— Un fel de ghilotină — spuse Jean Bart.

Raimondo rămăsese pe gânduri.

— Mai avem timp. In afară de timpul dat, este probabil că nu-i vor ucide până nu vor găsi fata și pe cei ce au răpit-o.

Ceilalți fură de aceiași părere.

— Nu știi unde pot fi închiși ai voștri ?

— Ah ! nu ! — răspunse Grazia plângând. — Bietul meu tată ! Sărmanii mei frați !

— Nu știi care e forma interioară a templului? — insistă Marius.

— Nu, căci am fost condusă cu ochii închiși...

— Atunci, nu avem altceva de făcut — conchise Raimondo — decât să ne înapoiem în statuie și să explorăm interiorul până vom găsi pe cei cinci englezi !

— Oh ! — exclamă miss Simpson — dar vă aruncați în gura lupului !

„Preoții sunt numeroși și înconjurați totdeauna de

vre-o treizeci de călăi pe jumătate goi.

— Da, da, sugrumătorii ! — zise Jean Bart.

Pericolul semnalat de fată era efectiv.

— Trebue să activăm înainte ca preoții zeiței Bahvani să observe dispariția copilei și uciderea paznicului, — zise Raimondo.

Domnișoară, după părerea mea, e bine să stea ascunsă, aci, sub niște frunze uscate, respirând cu o trestie pe care o va ține în gură, iar extremitatea o va scoate-o printre frunzele îngrămădite.

— Inainte de a pleca — adăugă Jean Bart, — să ștergem urmele așa ca dacă ne vor urmări să nu se poată lua după ele.

Marius aduna frunze uscate.

După ce ascunseră bine pe miss Grazia, cei trei cercetași se duseră să găsească pe Zomba.

Acesta nu văzuse nimic suspect.

Era lumină și valea era scăldată în razele soarelui.

In grabă ajunseră cu toții la ușa dela statue pe care Marius o deschise ca și prima oară.

Totul înăuntru era cufundat în cel mai adânc întuneric. La locul său, cadavrul omului.

— N'au venit încă preoții — zise Raimondo.

— Totul liniștit, e bun! — zise râzând Zomba.

— Trebue să ascundem cadavrul — observă Marius.

Du-l de aci, Zomba ! — zise Jean Bart.

Negrul îl luă de o mână și un picior și îl duse în fundul galeriei.

Când se înapoie, cercetașii scotociseră toată rotonda.

O ușe pe care o deschiseră ușor îi duse într'o cameră mobilată oriental în care trebuia să fi fost închisă miss Grazia.

De acolo trecură într'un coridor lung în care zidurile erau luxos pictate cu scene alegorice.

De acolo, o sală foarte vastă luminată de ferestre așezate foarte sus.

In mijlocul sălei, pe piedestal de piatră neagră, se ridica o statue la fel cu Bahvani de afară, dar mult mai mică. De jur împrejur un fel de staluri cu perne.

După o repede cercetare, cercetașii se hotărîră. Jean Bart împinse o ușe care cedă. Raimondo urmă imediat pe Marius.

Dar, la primul pas pe care îl făcură, o largă podea ondulă sub picioarele lor.

Și, fără să poată scoate un strigăt, căzură, dispărură...

Podeaua se întoarse imediat la loc în fața lui Jean Bart și Zomba stupefăcuți, în vreme ce un sgomot infernal de clopoței se auzea în sală.

Și Jean Bart cu Zomba văzură ivindu-se deodată, cu imprecații sălbatece, o duzină de ființe pe jumătate goale, cu cuțite și lațuri.

— Înapoi ! — zise repede Jean Bart precipitându-se în coridorul întunecat.

Cu revolverul în mână, desperați dar hotăriți, ascunși pentru un moment după un ornament al zidului, așteptau groaznicul asalt.

Nici nu le dădea prin cap să fugă. Trebuiau să rămână acolo, atât cât puteau, spre a ști ce se întâmplase cu Raimondo și Marius spre a-i ajuta la nevoe.

ACI ! ACI ! JEAN-BART !

Însă asaltul nu se ivea.

După ce s'au învârtit, în toate sensurile în sală și s'au asigurat că nimeni nu era acolo, sugrumătorii dispăruseră.

— Ce însemnează asta ? — făcu Jean Bart.

— Nu înțeleg ! — răspunse Zomba.

Așteptară, ascultară, priviră peste tot.

Nimeni nu se vedea, nimic nu se auzea.

Podeaua care lăsase să cadă pe tinerii nefericiți, era acum nemișcată, la fel cu toate.

O oră trecut astfel.

După multă gândire zise :

— Zomba, vino !

Se îndreptară spre ești. Deschise ușa, și eșiră din interiorul statuei : peste tot era pustiu.

— Aidem !

Se înapoie, închise ușa, scoborîră treptele și urmară zidul șerpuitor, urmat mereu de Zomba.

Găsiră sub frunze pe miss Grazia Simpson care îi auzise venind și crezuse că sunt sugrumătorii.

Dar văzând figura palidă a lui Jean Bart și pe aceea descompusă a lui Zomba, pricepu că se întâmplase ceva rău.

— Ce este? — zise.

Atunci înfuriat de emoție și durere, tânărul nu-și putu reține lacrămile ce-i năvăleau în ochi.

Răspunse suspinând ca un copil.

— Raimondo și Marius sunt prizonierii sugrumătorilor !

— Cum s'a întâmplat ? — întrebă copila lăcrămând la rândul său.

Povestind tragedia, Jean Bart își regăsi sângele rece.

— Domnișoară, am venit în primul rând să te rog să aștepți. Vă jur că Zomba și cu mine, după ce vom fi liberat pe Raimondo și Marius, vom libera și pe rudele voastre, sau vom pieri.

Dacă în douăzeci și patru de ore nu ne-am înapoiat, înseamnează că am pierit. Atunci...

— Atunci mă voi ucide ! — exclamă tânăra cu energie. Nu vreau să mai cad în mâinile bestiilor acelora.

— Nu, nu te vei ucide ! — o asigură Jean Bart cu energie.

„Vei apuca pe cărarea aceia, colo spre cei trei palmieri ; ai să ajungi într'o poiană unde e un avion. Acolo vei găsi arme și provizii.

„Curajcasă cum ești, poate, mergând mereu spre nord, grație unei busole pe care o vei lua de pe avion, să ajungi pe coastă, în ținuturi locuite.

„Ești în mâna Providenței. Dacă va trebui să mori, ea va decide. Dar nu ai dreptul să o faci, cât timp totul nu e pierdut.

Tânăra, hotărîtă, strânse mâna tinerilor. După ce o ascunseră din nou, cercetașul și negrul se înapoiară la statue.

Totul era mereu pustiu.

— Să mergem pe aci, zise Jean Bart arătând un coridor pe unde nu mai fusese.

Ajunseră într'o curte descoperită.

Se opriră. Două voci pronunțau încet dar distinct :

— Aici, Jean Bart, aci !

Și ridicând capul, văzură la o mică ferestruică ce se deschidea într'un zid, la vre-o zece metri de pământ, capetele lui Raimondo și Marius.

Jean Bart și Zomba nu răspunseră. Dar nici nu rămaseră pe gânduri.

Agățându-se cu o agilitate minunată, Jean Bart și Zomba, ajunseră la fereastra strâmtă.

— Nu putem trece — zise Jean Bart — fereastra e prea strâmtă.

Ținându-se de mâini unii pe alții, cu ajutorul securilor isbutiră să desprindă câteva pietre.

Când fereastra se lărgi, cei doi putură să intre. Se poate decrie fericirea lor când se văzură iarăș laolaltă ?

Raimondo povesti, cum se întâmplase.

— Am căzut într'o subterană puțin adâncă, pe pământ moale, umed.

„Imediat o mulțime de oameni goi, cu capul uns cu ulei au năvălit asupra noastră dezarmându-ne, și închizându-ne aci. Iată.

— Așa îmi explic, zise Jean Bart — după ce la rândul său povesti cele întâmplate, dece n'au mai găsit pe nimeni.

„Imi vine să cred că îngrozitoarea lor religie, nu le dă voe să întreprindă nimic în timpul zilei.

— Și eu cred acest lucru ! — confirmă Marius.

Dar se înșelau : chiar în dimineața aceia avură explicația nedumeririi lor.

CAPITOLUL IV

Noua ghilotină

Jean Bart și Zomba dădură amicilor o parte din armele lor. Erau deajuns pentru toți.

Câteși patru eșiră pe fereastra pe unde își făcuseră loc ceilalți.

— Să căutăm pe englezi — propuse Raimondo, de cum puse piciorul în curte.

Toți înaintau tăcuți, cu armele gata iar Zomba cu lațul mergea înainte.

Dar erau acum într'un labirint de unde nu mai știau să iasă cu toate ocolurile făcute.

Dar Zomba zise :

— Stați voi, eu mă duc să văd.

Și dispăru în boschetele care înconjurau zidul.

Cei trei cercetași cunoșteau inteligența și curajul lui. Așteptară cu încredere.

Dar trecuse o oră.

Tocmai când neliniștea lor era la culme, auziră un fâșăit și văzură pe Zomba râzând.

Trăgea după el o frânghie și de ea era legat de mâini un preot în haină albă.

Negrul îl trase violent spre cercetași.

— Eu văzut englezi. Preot vorbește cu ei. Gândesc că el poate vorbi cu voi. Am prins pe el și adus aci.

Toți râseră și examinară pe preot, un om de rasă malaeză, tânăr și care tremura ca o frunză de frică.

Jean Bart, care vorbea curent engleza, arătă, lucind în soare, lama unui lung cuțit. Trecu degetul pe tăiș și zise sever preotului.

— Vezi cuțitul ăsta ascuțit ?

„Ți-l bag în cap imediat, dacă nu vorbești. Sau dacă ne minți, te ucid acolo unde vom vedea că ne-ai mințit.

„Dacă nu vorbești imediat ești mort.

Și ridică brațul înarmat.

Preotul din palid deveni livid. Cu o voce pierduta murmură :

— Unde sunt englezii ?

— Negrul i-a văzut. Sunt într'o curte lângă grădina asta.

— Ce vor să facă cu ei ?

Zomba trebui să-l sprijine să nu cadă.

— Răspunde! — insistă Marius cu nerăbdare

— Nu mă omoriți, — șopti preotul. Nu e vina mea. Eu am fost însărcinat să execut ordinul. Eu sunt un subaltern și când trebue, interpret, fiindcă am făcut școala în Anglia.

— Foarte bine — zise Raimondo. — Nu ne importă cine ești. Spune ce vor să facă cu englezii.

— Să-i ucidă!

— Când ?

— Poate i-au ucis deja !

— Repede, spune !

— Când negrul m'a auzit vorbind, tocmai îmi luam rămas bun dela ei, fiindcă erau simpatici, și le-am îndulcit, cât am putut, captivitatea. Tocmai venea marele preot ca să-i ducă la moarte... Dacă nu sunt încă uciși...

— Destul ! destul ! — întrerupse Raimondo. — Condu-ne acolo. Nu uita că viața ta e în joc !

„Inainte, copii !

Toți urmară pe preot.

Grădina fu traversată într'o clipă.

Preotul dechise o portiță și intră într'o curte lungă și îngustă.

In fund, altă portiță de lemn în zid. O deschise și căzu în genuchi, cu fruntea la pământ.

Cei patru rămaseră înlemniți de groaznicul spectacol.

In soare, se ridica o curioasă și îngrozitoare mașină.

Era o ghilotină perfecționată, rafinată dacă se poate spune așa.

In momentul când cercetașii intrară, sinistra mașină își făcuse o parte din datoria sa : câteva capete erau tăiate.

Intr'o clipă văzură situația.

Marius urlă :

— Moarte asasinilor !

Luă la ochi pușca și trase cinci focuri.

Cinci oameni căzură.

In acelaș timp Raimondo și Jean Bart făcu la fel cu revolverele. Zomba cu securea ucidea în dreapta și în stânga.

Fu un masacru, o groază și o fugă generală.

— Masina ! mașina ! — strigase Jean Bart.

Toți se repeziră cu securele si loviră cu furie în infernala mașină.

Mașina se strică și căzu jos.

In curte nu erau decât morți și răniți.

Pe platforma ghilotinei trei victime încă în viață.

— Simpson ? strigă Raimondo ajutând pe amici să deslege pe nenorociți.

— Yes ! — răspunse acesta.

— Ceilalți ? Nu erați cinci ?

— Doi sunt în închisoare.

— Aceste victime — și Jean Bart arătă cadavrele fără cap — nu aparțin familiei d-voatră ?

— Nu, răspunse Simpson — nu le cunosc !

— Cine mai e în închisoare ?

— Cei doi fii ai mei.

— Unde sunt ? Știi ?

— Yes.

— Aide să-i căutăm !

— Aveți arme și pentru noi.

— Luați iataganele acestor morți! propuse Raimondo.

— Yes ! Yes !

Cu toții se repeziră în curte. Se loviră de preoți și sugrumători. Dar erau șapte și la fiecare ciocnire, un cap, un braț, cădea, au corpul unui ticălos dintr'o singură lovitură

Ajunseră ca o furtună într'un coridor obscur, în fața unei uși pe care o sfărâmară într'o clipă.

Liberară pe cei doi tineri care erau legați de un stâlp.

— Dar fata mea ? Chiar dacă aș dărâma tot templul acesta infernal și tot o voi găsi ?

— Nu e nevoie ! — zise zâmbind Raimondo. Am liberat-o noi !

Emoția și fericirea fură fără frâu când, curând, se regăsiră cu toți.

In jurul avionului, nu mai încetau efuziunile de dragoste și recunoștință.

Toți mâncară și se odihniră după grozavele emoții îndurate.

Ziua și noaptea trecură cu bine.

Aeroplanul fu înconjurat cu un fir de fier pus în comunicație cu motorul electric care funcționa. Cine l'ar fi atins ar fi fost electrocutat.

Toți plecară spre templul blestemat unde ajunseră repede.

Marius luase cartușele cu meliniță. Le ascunseră în tufișurile vecine ca la vreo câteva sute de metri de statue. Când razele soarelui o ilumină, se auzi un sunet de clopoței.

De odată, două, trei sute de fanateci alergară spre templu, unde trebuia să aibă loc o altă sângeroasă ceremonie.

Când exploratorii, își luară ochii o clipă de la mișcarea mulțimei aceleia de asasini constatară că Marius lipsește.

Il căutară, îl chemară încet, dar nu putură da de el. Erau iar consternați : Zomba însă, râdea :

— Marius plecat face ceva grozav !

Marius idee bună. Văzut eu.

Așteptați !

După vre-o zece minute, se auzi un fâșâit ușor și Marius, acoperit de sudoare, plin de pământ, murdar și zgâriat pe față, gâfâind, nu putu spune decât o vorbă :

— Fugiți cât puteți mai repede !

Fuga ! Să ne îndepărtăm !

Abia începuse goana panică a micei trupe când se auzi o groaznică detunătură, ca și când s'ar fi scufundat pământul. Toți se opriră îngroziți și se uitară spre templu.

Acesta sărise în aer și numeroase bucăți de stânci căzdeau într'un sgomot asurzitor, și într'un nor gros de praf și fum. Marius, zâmbind, zise :

— Melinita e o minune ! Și încă e o moarte prea dulce pentru mizerabilii aceștia !

Citiți urmarea în fascicula No. 49 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 2 Septembrie

TANGOUL LUI ZOMBA

Copii!

Cea mai bună revistă și pentru vacanță este tot

„CEI TREI CERCETAȘI"

Se găsește la toți vânzătorii de ziare; se pot face și abonamente direct la Universul".

Strângeți cu îngrijire cele 10 cupoane cari se vor publica în numerele viitoare ale „Celor 3 cercetași" ca să le puteți trimite împreună cu deslegarea jocului spre a participa la tragerea premiului de lei 10.000.

Primul cupon și condițiunile jocului sunt publicate în fasicola No. 44 apărută Sâmbătă 5 August. Cereți-o la toți vânzătorii de ziare.

CEI TREI CERCETAȘI
CUPON No. 5
pentru al II-lea premiu de
10.000 Lei